

دِ اِمَامِ حَسِينِ كَرَامَاتِ

رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ

شَيْخِ طَرِيقَتِ، أَمِيرِ أَهْلِ سُنَّتِ، بَانِي دَعْوَةِ إِسْلَامِي، حَضْرَتِ عَلَّامِهِ مَوْلَانَا أَبُو لَيْلٍ

مُحَمَّدِ الْيَاسِ عَطَّارِ قَادِرِي رَضَوِي

دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَةَ

پښتو ترجمه:
مجلس تراجم
(دعوتِ اسلامي)

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
أَمَّا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب د لوستلو دُعا

د ديني کتاب يا اسلامي سبق لوستلو نه مخکې دا لاندي دُعا لولئ

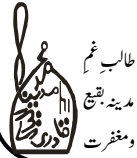
إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ خه چه لولئ هغه به مويا د پاتې کيږي:

اللَّهُمَّ افْتَحْ عَلَيْنَا حِكْمَتَكَ وَأَنْشُرْ عَلَيْنَا رَحْمَتَكَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ

ترجمه: اے الله جَلَّ جَلَالُهُ په مونږه د علم او د حکمت دروازې برسيره [يعني بېرته]

کړې او په مونږه خپل رحمت رانازل کړې! اے عظمت او بزرگي والا!

(مستطرف ج 1 ص 40 دارالفکر بيروت)

طالب غم

مدینه نبع

ومغفرت

(اول او آخر کښ يو يو ځل دُرود شريف اولولئ)

د کتاب نوم: **د امام حسين رضي الله تعالى عنه گرامات**

اول ځل:

تعداد:

ناشر: مکتبه المدینه، عالمي مدني مرکز فيضانِ مدینه، باب المدینه کراچي.

مدني عرض: بل چا ته د دې رسالي د چاپ کولو اجازت نشته

کتاب اخستونکي توجه اوکړئ

که د کتاب په طباعت کښ خه ښکاره خاي وي يا پانږې کمي وي يا په بائنډنگ کښ مخکښ وروسته لگيدلې وي نو مکتبه المدینه ته رجوع اوکړئ.

د امام حسين رضی اللہ تعالیٰ عنہ گرامات

شیخ طریقت امیر اہلسنت، بانی دعوتِ اسلامی حضرت علامہ، مولانا،
ابو بلال محمد الیاس عطار قادری، رضوی دامت بَرَکَاتُہُمُ الْعَالِیَہ دا کتاب
”د امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ گرامات“ پہ اردو ژبہ کنس لیکلې دې.

مجلس تراجم (دعوتِ اسلامی) د دې کتاب په آسانه پښتو ژبہ کنس د
وس مناسب د ترجمہ کولو کوشش کړې دې. که چرې په دې ترجمہ کنس
خه غلطی یا کمې، زیاتې اومومې نو ستاسو په خدمت کنس عرض دې چه
مجلس تراجم ته خبر اوکړئ او د ثواب حقدار جوړ شئ.

پیشکش: مجلس تراجم دعوتِ اسلامی

برائے رابطہ:

عالمی مدنی مرکز فیضانِ مدینہ محلہ سوداگراں
پرانی سبزی منڈی، باب المدینہ کراچی، پاکستان

UAN: ☎ +92-21-111-25-26-92 – Ext. 7213

Email: ✉ translation@dawateislami.net

فهرست

- د امام حسين رضی اللہ تعالیٰ عنہ گرامات 1
- د دُرُود شریف فضیلت 1
- پیدائش مبارک 1
- په مخ مبارک انوار 3
- په کوهي کښن اوبه زیاتي شوې 3
- گُستاخه کس آس اور ته غوزار کړو 4
- تور لړم وچيچو 6
- د امام حسين گُستاخه ترې مړ شو 8
- گرامات د اتمام حُجَّت يوه کړئ وه 9
- د نُور ستن او سپينې مرغی 10
- د خولي بن يزيد درناک انجام 12
- په نيزه د پاسه د سر مبارک تلاوت 13
- په وينو ليکلې شوې شعر 16
- د سر مبارک په گرامت د راهب قبول اسلام 17
- درهم او دينار کودنري جوړ شو 18
- سر مبارک چرته دَفَن شو؟ 21
- د سر مبارک د قبر زیارت 23
- د سر مبارک نه د سلام جواب 24
- د سر مبارک عجيبه بَرکت 26
- تکليف ورکونکي خزنده څه دي؟ 27
- د سر مبارک خُلیدل 29

- 30..... د رضائے مُصطفی ﷺ راز
- 31..... د مختلفو مُشاهدو وِضاحت
- 32..... د مجنبنې نه د مایوسۍ لږزونکې حکایت
- 39..... حُجَّ جِه و مال
- 40..... د یزید عبرتناک مرگ
- 42..... د ابنِ زیاد دردناک انجام
- 43..... د ابنِ زیاد په پوزه کښ مار
- 44..... د بدو انجام بد وي
- 46..... مُختار د نُبوت دعوی وکره
- 48..... د الله تعالی د پټ تدبیر نه یریدل پکار دي
- 50..... د عاشوراء فضائل
- 50..... د عاشوراء ۲۰ خُصوصیات
- د ”کربلا“ د پینځه حُرُوفو په نِسبت د مُحَرَّمُ الْحَرَام
- 52..... او د عاشورې د روژو ه فضائل
- 53..... د عاشورې روژه
- 53..... د یهودیانو مخالفت کوی
- 53..... ټول کال د سترگو د خوگیدو او مرضونو نه حفاظت

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
أَمَّا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ¹

د امام همامین رحمۃ اللہ تعالیٰ عنہ گرامات

شیطان کہ هر خومره ناراستی درولی خو تاسو د ثواب په نیټ دا رساله پوره ولولئ **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** تعالی ستاسو په زړه کښ به د اهل بیت (علیہم الرضوان) پیر زیات محبت پیدا شي.

د دُزود شریف فضیلت

زمونږه خوږ خوږ مَدَنِي آقا **صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** ارشاد فرمائي: چه كله د زیارت ورځ راشي، الله تعالی فرښتې رالیږي چه د هغوئي سره د سپینو زرو کاغذونه او د سرو زرو قلمونه وي هغوئي لیکي چه خوک د زیارت په ورځ او د جُمعي په شپه په ما باندې په کثرت سره دُرود پاک لولي. (کُنُزُ الْعَمَالِ ج ۱ ص ۲۵۰ حدیث ۲۱۷۴)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

پيدائش مبارک

د خوږ مَدَنِي آقا **صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** خوږ نمسي، د شیر خدا رحمۃ اللہ تعالیٰ عنہ د خيگر ټکره او د فاطمه رحمۃ اللہ تعالیٰ عنہا د زړه تکور سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ، امام

عالي مُقام حضرت سَيِّدُنَا اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ دِير د گرامتونو خاوند
 وو تر دې چه د هغوئي په پيدائش مُبارك كښن هُم د هغوئي گرامت
 دې. حضرت سَيِّدِي عَارِفِ بِاللّهِ نُورُ الدِّينِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ جَامِي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ
 عَلَيْهِ په شَوَاهِدِ النُّبُوَّةِ كښن ليكي، د سَيِّدُنَا اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ پيدائش
 مُبارك په خلورم شَعْبَانُ البَعْظَمِ سن ٤هه كښن په مدينه مُنَوَّره كښن د
 سه شنبې [يعني دنهې] په ورځ وشو. منقول دي چه د اِمَامِ پاك رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ
 د كَمَلِ [يعني د مور په كيدو كښن] موده شپږ مياشتې وه. د حضرت
 سَيِّدُنَا يَحْيَى عَلَيْهِ السَّلَامِ او اِمَامِ عَالِي مُقَامِ اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ نه علاوه د
 شپږو مياشتو د كَمَلِ د مودې بل يو ماشوم هُم ژوندي نه دې پاتې شوې.
 وَاللّٰهُ تَعَالَى اَعْلَمُ وَرَسُولُهُ اَعْلَمُ عَزَّوَجَلَّ وَ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَاٰلِهِ وَسَلَّمَ

(شَوَاهِدُ النُّبُوَّةِ ص ٢٢٨ مَكْتَبَةُ الْحَقِيْقَةِ تُرْكِي)

مرحبا سرور عالم کے پسر آئے ہیں سیدہ فاطمہ کے لختِ جگر آئے ہیں
 واہ قسمت کہ چراغِ حرّمین آئے ہیں اے مسلمانو! مبارک کہ حسین آئے ہیں
 مرحبا د خورِ نبی پسر راغلو د سیدہ فاطمہ د زرگی سر راغلو
 شمع د قسمت داخل شوہ پہ حرّمین مسلمانانو مبارک شہ راغلو حسین
 صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

په مخ مبارک انوار

حضرت سَيِّدُنَا علامه جامي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائي چه: د حضرت امام
عالي مُقَام سَيِّدُنَا امام حسين رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ دا شان وو چه كله به په تياره
كښن تشریف فرما وو نو تندي مُبارك او دواړو انگو مباركو به ئي انوار
[يعني رنډاگانې] كولي او خوا و شا خائيوڼه به روښانه شو. (ايضاً ص ۲۲۸)

تیری نسل پاک میں ہے بچہ بچہ نور کا
تو ہے عین نور تیرا سب گھرانہ نور کا

ستاسو نسل پاک کښن دې بچې بچې دُور
پخپله تاسو نُور ئي، ستاسو ټول اولاد دې نُور

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

په کوهي کښ اوښه زياتې شوې

حضرت سَيِّدُنَا امام عالي مُقَام امام حسين رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ چه كله د
مدينې مُنَوَّرې نه د مَكِّي مُكْرَمې په طرف روان شو نو په لار كښ
ئې د حضرت سَيِّدُنَا ابن مُطِيع رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ سره مُلاقات وشو. هغوئې
عرض وكړو چه زما په كوهي كښ اوښه ډيرې كمې دي، براهه كرم!

د بَرَکت دُعا وکړئ. هغوئې رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنْهُ د هغه کوهي اوبه را اوغونبتلي،
 چه د اوبو بوقه حاضره کړې شوه نو حضرت سَيِّدُنَا اِمَامِ حُسَيْنِ رَحْمَةُ اللهِ
 تَعَالَى عَنْهُ پرې خله مُبارکه کيښوده او اوبه ئې ترې وڅښکي او په هغې
 کښ ئې د خُلي مُبارکې اوبه واچولي. بيا ئې هغه بوقه [يعني هغه
 اوبه] بيرته کوهي ته واچولي نو د کوهي اوبه ډيرې زياتې شوې او د
 پنخوا نه خوږې او خوندورې هُم شوې.

(الطبقاتُ الکُبْرَى ج ٥ ص ١١٠ دارالکتب العلمیة بیروت)

باغ جنت کے ہیں بہرِ مدحِ خوانِ اہلبیت

تم کو مزہ نارا کالے دشمنانِ اہلبیت

باغونہ د جَنّت دي د پاره ثناخوانِ اَہْلِیَّت

تاسو ته شه اور مبارک دُشمنانِ اَہْلِیَّت

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

گستاخه کس اسی اور ته غوزار کړو

اِمَامِ عَلِي مُقَامِ حَضْرَتِ سَيِّدُنَا اِمَامِ حُسَيْنِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنْهُ د عاشورې

په ورځ يعني ١٠ مُحَرَّمُ الْحَرَامِ سن ٦١ هـ د جُمُعې په ورځ کله د اِتمام

حُجَّت د پاره په ميدانِ کربلا کښ يزيديانو ته خُطبه وئيله نو په هغه موقع د هغوئي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د مظلومي قافلي د خيمي د حفاظت د پاره په کنده کښ د بل کړي اور طرف ته يو بدزبانه يزيدي (مَالِكِ بْنِ عُرْوَةَ) داسې بکواس وکړو چه، ”اے حسين! تا د هغه خائي د اور نه مخکښ دلته اور ولکوو!“ حضرت سَيِّدُنَا اِمَامِ اَعْلِي مُقَامِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ اوفرمائيل ”كَذَّبْتَ يَا عَدُوَّ اللهِ“ يعني اے د خُدائے دُښمنه! ته دروغزن ئي، آيا ته دا گمان لري چه مَعَاذَ اللهِ عَزَّوَجَلَّ زه به گني دوزخ ته حَم! د اِمَامِ اَعْلِي مُقَامِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د قافلي يو جان نثار [يعني خَان قُرْبَانُونَكِي] خوان حضرت سَيِّدُنَا مُسْلِمِ بْنِ عَوْسَجَةَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ حضرت اِمَامِ اَعْلِي مُقَامِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ ته عرض وکړو: اجازت را کړئ چه د دې بدکلامه کس خله يو تير اوولم. حضرت اِمَامِ اَعْلِي مُقَامِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ اوفرمائيل چه! زمونږ له طرفه ورومبئ حمله کول نه دي پکار او اجازت ئي ورنکړو. بيا تربي اِمَامِ، حضرت سَيِّدُنَا اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د دُعا د پاره لاس پورته کړل او عرض ئي وکړو: ”يَا رَبِّ قَهَّارِ عَزَّوَجَلَّ! دا بې ادبه د جهنم د اور نه مخکښ په دې دُنيا کښ هم د اور په عذاب کښ اخته کړې.“ دُعا فوراً قبوله شوه او د هغه [بې ادبه

کس] د آس بنپه په زمکه کښ موجود يو سُوري کښ ورغله او د هغې په وجه آس جتکه اُوخوړله او بې ادبه او گُستاخه يزیدی د آس نه راغوزار شو او بنپه ئې په رِکاب [يعني پائيدان] کښ وځښتله، آس په منډه شو او هغه ئې په ځان پسې رانکولو او په رانکولو رانکولو ئې د اور کندی ته غوزار کړو او هغه بدنصیبه په اور کښ داسې وسوزیدو چه تور سکور شو. امام عالی مقام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سَجْدَةُ شُكْر وکړه او د الله تعالی حَمْد ئې بیان کړو او عرض ئې وکړو چه: ”يا الله عَزَّوَجَلَّ ستا شکر دې چه تا د الِ رَسُوْل گُستاخه ته سزا ورکړه.“

(سوانیح کربلا ص ۸۸)

الهییت پاک سے بے باکیاں گستاخیاں لعنةُ اللہ علیکم دشمنانِ الہییت

په شان د اهلبيتو کښ گستاخی او بباکي

لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ دُشْمَانِ اَهْلِبَيْتِ

تور لرم وچيچو

د هغه گُستاخه او بدکلامه يزیدی د سمدستي عبرتناك انجام نه د عبرت حاصلولو په ځای يزیديانو هغه يو اِتِّفَاقِي واقعه وگنړله او يو

بل بیباکه یزیدی داسی بکواس وکړو چه: ته د الله تعالی د رسول
 صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سره څه نسبت لري؟ [يعني ته د رسول صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 هيڅ هم نه ئې] دا ئې چه واوريدل د امام عالي مقام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ زړه ته
 سخت تكليف ورسيدو، خفه شو او دُعا ئې وکړه چه: ”يا الله دا بد
 گفتاره په خپل عذاب کښ گرفتار کړې.“ د دُعا اثر فوراً ښکاره شو
 او هغه بکواسي ته د قضائے حاجت [يعني د اودس ماتولو] ضرورت
 پيښ شو او فوراً د اس نه کوز شو او يو طرف ته ئې منډه کړه او
 اودس ماتولو ته کښيښاستو، ناخاپه يو تور لږم وچيچو، گنده راپاڅيدو
 او په سخته بې قراري کښ ئې اخو ديخوا منډې وهلي او د ډير زيات
 ذلّت سره د خپلو لښکريانو په محکښ هغه بد زبانه مړ شو. خو هغوئې
 د کانږي په شان زړه لرونکو بې شرمو دا واقعه هُم يو اتفاقي امر
 وگنږله او هيڅ عبرت ئې حاصل نه کړو. (ايضاً ص ۸۹)

علي کے پيارے خاتون قیامت کے جگر پارتے

زمیں سے آسمان تک دھوم ہے ان کی سیادت کی

د علي او فاطمې د زرگي سردې

هُم په زمکه دې سردار هُم په آسمان

د امام حسین کُستاخه تری مَر شو

د یزیدی فوج یو سنگدله مُزنی کس امام حسین رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ ته مخامخ راغې او داسې بکواس ئې وکړو چه: ”اُوگوره د فُرات درباب خنکه چپې وهي، قَسَم په خُدائے چه تا ته به د دې یو خاڅکې هُم درنکړې شي او ته به دغسې تری هلاک شي.“ سخت تری امام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د الله تعالی په بارگه کنب عرض وکړو، ’اللَّهُمَّ اَمْتُهُ عَطَشَانَا‘ یعنی ”یا الله عَزَّوَجَلَّ! دې د تندی نه مَر کړې. امام عالی مقام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ چه خنکه دُعا اوغوبنتله نو فوراً د هغه بی حیا مُزنی اَس وتریډو او وتبنتیدو، مُزنی ورپسې د نیولو د پاره منډې کړې، [په منډو منډو] ډیر تری شو، دومره سخت تری شو چه اَلْعَطَشُ! اَلْعَطَشُ! یعنی هائے تنده! هائے تنده! به ئې وئیلې خو چه کله به ئې په اوبو خُله کینوده نو یو خاڅکې به ئې هُم نه شو خنبلی تر دې چه د هُم هغه سختې تندی د د لاسه مَر شو. (سوانیح کربلا ص ۹۰)

هاں مجھ کو رکھو یاد میں حیدر کا پسر ہوں اور باغِ نبوت کے شجر کا میں ثمر ہوں
میں دیدہ ہمت کیلئے نورِ نظر ہوں پیاسا ہوں مگر ساقی کو ترکا پسر ہوں

ما یاد ساتی زه خوی یم د حیدر د باغ نُبُوت د شَجَرِ یم زه نَمَر
د هَمَّت د خاوندانویه زه نُورِ نظر یم ترې خواولادیمه د ساقی کوثر

گرامات د اتمام حجت یوه کرئ وه

خوږو خوږو اسلامي ورونږو! تاسو ولیده! د امام عالی مقام رضی الله تعالی عنه

عنه شان خومره اوچت وو. معلومه شوه چه الله تبارک و تعالی ته د امام

پاک رضی الله تعالی عنه گُستاخي قطعاً نامنظوره ده، او د هغوئي رضی الله تعالی عنه

گُستاخه په دواړو جهانو کښن مردود او رتلي شوې دي. گُستاخان

حُسين په دُنیا کښن هُم د دردناک انجام سره مخامخ شو. بېشکه په دي

کښن غټ عبرت دي. صدرُ الافاضل حضرت علامه مولانا سيّد

محمد نعيمُ الدين مُراد آبادي رحمته الله تعالی عليه د بعضي گُستاخان حُسين د

سمدستي عبرتناک بد انجام واقعات نقل کولو نه پس ليکي چه: فرزند

رسول دا هُم بنودل چه د الله تعالی په بارگاه کښن د هغوئي رضی الله تعالی عنه

مقبوليت او نزديکت او منزلت چه څنگه د نصوص کثيره او

مشهورو احاديثو نه ثابت دي، هُم دغسې پرې د هغوئي دا گرامات

هُم گواه دي. د خپل فضيلت عملي طور بنودل هُم د اتمام حجت د

سلسلې يوه کرئ وه چه که تاسو سترگي لري نو اوگوري چه څوک

داسې مُستجابُ الدَّعَوَات (يعني د چاچه دُعا قبليري) دې د هغه په مقابله کښ راتلل د الله (تعالی) سره جنگ کول دي. د دې په انجام غور وکړئ او سم شیء خو هغه شرارتیانو د دې نه هُم عبرت وانغستو او د دې فاني دُنیا په حرص کښ بالکل رانده شوي وو. (سوانیح کربلا ص ۹۰)

د نورو ستون او سپینې مرغی

د امام عالی مقام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د شهادت نه پس د هغوئي د سر مُبارك نه گنډ شمیر کرامات ظاهر شو. د أَهْلِ بَيْتِ عَلَيْهِمُ الرِّضْوَان د قافلې پاتې کسان په ۱۱ مُحَرَّمِ الْحَرَامِ کوفې ته ورسیدل او د شهادت کربلا مُبارك سر و نه د هغوئي نه مخکښ هلته رسیدلي وو. د امام عالی مقام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سر مُبارك د رُسوائے زمانه یزیدی ”خولي بن یزید“ بدبخته سره وو. دا مردود د شپې کوفې ته ورسیدو. د قَصْرِ اَمَارَت (يعني گورنر هاؤس) دروازه بنده شوي وه. هغه سر مُبارك خپل کور ته یورو. هغه ظالم سر مُبارك په بې ادبی سره په زمکه کښودو او غټ لوبښې ئې پرې نسکور کړو او سر مبارك ئې پکښ پټ کړو او خپلې بنځې نوار ته ئې اووئیل چه: ما تا له د ټولې زمانې دولت راوړې دې،

اُوگوره هغه دې د علي بن حسين سر ستا په کور کښ پروت دې. ”هغه خفه شوه او ورته ئې اووئيل چه: الله د تا اووهي! خلق مال و زر راوړي او تا د فرزند رسول سر مبارک راوړې دې. په خدائے مي د قَسَم وي! چه زه به نوره ستا سره هيخ کله هم نه اوسيرم.“ نوار دا اووئيل او د خپلې بستري نه پاخيدله او کوم خائ کښ چه سر مبارک تشریف فرما وو راغله د هغې خوا سره کښيناستله. د هغې بيان دې: قسم په خدائے جَل جَلالُه! ما وليدو چه يو نور د آسمان نه مسلسل د هغه لوبني پورې د ستنې [يعني پلر] په شان خُليدو او سپينې مرغی تري گير چاپيره تاويدلي. چه سحر شو نو خولي بن يزید سر مبارک راوختو او ابن زياد بد کرداره له ئې يورپو.

(الکامل في التاريخ ج ۳ ص ۴۳۴)

بهاروں پر ہیں آج آرائشیں گلزارِ جنت کی

سُواری آئیوالی ہے شہیدانِ محبت کی

په جوښ او په ښکلا نن سپرلي دي د جنت

چه سورلی دي راروانې د شهيدانِ محبت

دِ حَوَلیِ بِنِ یَزیدِ دَر دِناکِ اِنجامِ

دِ دُنیا مَحَبَّتِ او دِ مالِ و زَرِ حِرصِ اِنسانِ پوندِ او دِ اِنجامِ نہ بے
 خبرہ کړی. بد بختہ حَوَلیِ بِنِ یَزیدِ صرفِ دِ دُنیا دِ مَحَبَّتِ پِه وَجہِ پِه
 کربلا کنب [دِ حَضَرَتِ سَیِّدُنَا اِمَامِ حُسینِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ] سِرِ مُبَارَكِ دِ تَنِ نہ
 جُدا کړې وو. دا بد کړدارہ هُمِ کَرَفْتارِ کړې شو او دِ مُخْتارِ خُوا تِه
 رَاوستې شو، مُخْتارِ اوّلِ دِ هَغِه خَلورِ وَاړِه لاسِ او بِنِیپِ کَتِ کړل، او
 آخِرِ دا چِه اور تِه ئې غوزارِ کړو. دِغَسِیِ دِ اِبْنِ سَعَدِ دِ لَبَنکِرِ تَوَلِ
 شَرارَتیانِ ئې پِه قِسْمِ قِسْمِ عذابونو هلاکِ کړل. شپږ زره کُوفیانِ چِه
 دِ حَضَرَتِ سَیِّدُنَا اِمَامِ عَالِي مَقَامِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ پِه قَتْلِ کَنبِ شَرِيكِ وو
 هَغِه مُخْتارِ پِه قِسْمَا قِسْمِ عذابونو هلاکِ کړل. (سوانِحِ کربلا ص ۱۲۲)

اے تشنگانِ خونِ جوانانِ اہلبیت دیکھا کہ تم کو ظلم کی کیسی سزا ملی
 کتوں کی طرح لاشے تمہارے سڑا کیے گھوڑے پہ بھی نہ گور کو تمہاری جا ملی
 رُسوائے خلقِ ہو گئے برباد ہو گئے مرد و دو! تم کو ذلتِ ہر دو سزا ملی
 تم نے اجاڑا حضرت زہرا کا بوستاں تم خود اجڑ گئے تمہیں یہ بد دعا ملی
 دنیا پر ستوا! دین سے منہ موڑ کر تمہیں دنیا ملی نہ عیش و طرب کی ہوا ملی

آخرد کھایارنگ شهیدوں کے خون نے سرکٹ گئے اماں نہ تمہیں اک ذرا ملی
 پائی ہے کیا نعیم انہوں نے ابھی سزا
 دیکھیں گے وہ جحیم میں جس دن سزا ملی

اے د اہلبیت د وینو ترو ظالمانو
 د سپو پہ شانہ سخا شوستاسو مری
 رسوائے زمانہ شوئے ہُم برباد شوئے
 د فاطمہ بوستان مو کرو ویران
 دُنیا پرستو دین نہ روگردان شوئے
 پکار راغی آخرخون د شہیدانو
 نعیم دا د دنیا لا خہ سزا دہ
 د ظلم خنگہ درکری شوہ سزا
 د گور پہ خائ دیران کنس شولے سخا
 ذلت مو مقدر پہ آخرت ہُم پہ دنیا
 برباد شولے پخپلہ د هغوئی پہ بد دعا
 نہ خوشحالی نہ پہ لاس درغلہ دنیا
 سرونہ مو شوکت امان درنکرلو چا
 جحیم کنس بہ بیا اوگوری سزا

پہ نیزہ د پاسہ د سر مبارک تلاوت

د حضرت سیدنا زید بن ارقم رضی اللہ تعالیٰ عنہ بیان دے: چہ کلہ
 یزیدیانو د حضرت امام عالی مقام سیدنا امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ سر
 مبارک پہ نیزہ کنس اوچت کری و و او د گوفی پہ کوخو کنس ٹی
 گشت کولو نو هغه وخت زہ د خیل مکان پہ پاسنی حصہ کنس ووم.
 چہ کلہ سر مبارک زما پہ خوا تیریدو نو ما واوریدلو چہ سر مبارک دا
 آیت تلاوت وکرو:

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ﴿١٥﴾

سورة الكهف آیت ۹) مفہوم ترجمہ کنز الایمان: آیا تا تہ معلومہ شوہ چہ د غرد غار او
د حنگل د غارې والا زمونږہ یوہ عجیبہ ننبہ وہ. (شواہد النبوة ص ۲۳۱)

ہم دغسی یو بل بزرگ رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائی دی چہ کلہ یزیدیانو
سر مبارک د نیزې نہ کوز کرو او د این زیاد بد کردارہ محل تہ ئی
داخل کرو، نو د سر مبارک شونډې خوزیدلی او پہ ژبہ مبارکہ ئی دا
تلاوت جاری وو: وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظُّلْمُونَ (پ ۱۳: ابراہیم
۴۲) مفہوم ترجمہ کنز الایمان: او ہیخ کلہ ہم اللہ ہی خبرہ مہ گنرہ د ظالمانو د
کار نہ. (روضۃ الشہداء مترجم ج ۲ ص ۳۸۵)

عبادت ہو تو ایسی ہو تلاوت ہو تو ایسی ہو

سر بشیر تو نیزے پہ بھی قراں سناتا ہے

عبادت وی داسی، تلاوت وی داسی

سر حسین پہ نیزہ ہم لولی قرآن

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

مِنْهَالِ بْنِ عَمْرٍو وَآئِي: وَاللَّهُ عَزَّوَجَلَّ مَا يَه خِپْلُو سْتَرْكُو وِلِيدِل چِه كلِه
 خَلْقُو دِ إِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ سِرِّ مُبَارَكِ يَه نِيزَه كَنِسِ [پورته كِرِي]
 اِخْسْتِي وَوِ هَغِه وَخْتِ زِه "دِمِشَق" كَنِسِ وَوَم. دِ سِرِّ مُبَارَكِ حُخِّي تِه يُو
 سِرِّي سُورَةُ الْكَهْفِ لُوسْتَلُو چِه كلِه هَغِه يَبِنَخْلَسَمِ آيْتِ تِه وَرْسِيدُو:

أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ ۚ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ﴿١٠١﴾ مفہوم ترجمہ
 كُنْزُ الْإِيمَانِ: دِ غَرِّ دِ غَارِ او دِ حُنْكَلِ دِ غَارِي وَالا زَمُونِرِه يُوِه عَجِيْبِه نَبْنِه وَه.

(پ ۱۵: سورة الكهف آیت ۹)

هَغِه وَخْتِ اللّٰهُ تَعَالَى سِرِّ مُبَارَكِ تِه دِ وِئِيلُو قُوْتِ وَرْكَرُو او [سِرِّ مُبَارَكِ] يَه
 فَصِيْحُ زَبِه [يَعْنِي صِفَا صِفَا] او فَرْمَائِيْلِ: اَعْجَبُ مِنْ أَصْحَابِ الْكَهْفِ قَتْلِي وَحَمَلِي
 "دِ اصْحَابِ كَهْفِ دِ وَاقِعِي نِه زَمَا قَتْلِ او زَمَا سِرِّ او چْتِ اِخْسْتِي
 كِرْخُولِ زِيَاْتِ عَجِيْبِه دِي." (شَرْحُ الصُّدُورِ ص ۲۱۲)

سِرِّ شَهِيْدَانِ مَحَبَّتِ كِه يِيں نِيْزُوں پَر بَلَنْدِ

اور او نِجِي كِي خِدَانِي عَزَّوْشَانِ اِهْلِيْبِيْتِ

سِرُونِه يَه نِيْزُو دِ شَهِيْدَانُو دِي او چْتِ

نُورِ او چْتِ شُو عَزَّتِ او شَانِ اِهْلِيْبِيْتِ

خوبرو خوبرو اسلامي ورونرو! صدرُ الافاضل حضرت علامه مولانا سيد محمد نعيم الدين مراد آبادي رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ په خپل کتاب سوانح کربلا کښ د دې حکایت نقل کولو نه پس فرمائي: په حقیقت کښ خبره هم دا ده ځکه چه اصحاب گهف باندي کافرانو ظلم کړې وو او حضرت امام عالي مقام رحمۃ اللہ تعالیٰ عنہ د هغوئي د نيکه مبارک صلی اللہ تعالیٰ علیہ و آلہ و سلم امت د ميلمه په طور را اوغونبتلو او بيا ئې دومره بې وفائي وکړه چه اوبه ئې هم پرې بندي کړې! ال و اصحاب رحمۃ اللہ تعالیٰ عنہم ئې د حضرت امام پاک رحمۃ اللہ تعالیٰ عنہ په مخکښ شهيدان کړل. بيا ئې پخپله حضرت امام عالي مقام رحمۃ اللہ تعالیٰ عنہ هم شهيد کړو، اهلبيت کرام عليهم السلام ئې قيديان جوړ کړل، سر مبارک ئې په بنارونو [او کوڅو] کښ وگرځولو. اصحاب گهف د څو څو کالو د خوب نه پس خبرې وکړې دا ضرور عجيبه خبره وه خو د بدن نه د جدا کيدو باوجود د سر مبارک کلام [يعني خبرې] کول ډير زيات عجيبه دي. (سوانح کربلا ص ۱۱۸)

په وينو ليکلي شوي شعر

د يزيد پليد ناپاکه لښکر چه کله د شهدائے کربلا عليهم السلام

سرونه اخستي روان وو. په دغه موقع په يو منزل كښ ودریدل. حضرت سیدنا شاه عبد العزيز مُحَدِّث دهلوي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ليكي، هغوئي نَبِيذ يعني د كجورې شيره څښلو كښ مشغول شو. په يو بل روايت كښ دي وَهُمْ يَشْرَبُونَ الْحَمْرَ يعني هغوئي شراب څښلو كښ مشغول شو. په دې كښ د وسپنې يو قلم رانښكاره شو او هغه [قلم] په وینه دا شعر وليكوه

أَتَرْجُو أُمَّةً قَتَلَتْ حُسَيْنًا شَفَاعَةَ جَدِّهِ يَوْمَ الْحِسَابِ

(يعني آيا د حسين رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قاتلان دا اُميد هم لري چه په ورځ د قيامت به د هغوئي د نيکه مبارك صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ شفاعت حاصل كړي؟)

په بعضو رواياتو كښ دي د حُضُورِ اكرم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ د اعلان نُبُوت نه ۳۰۰ كاله مخكښ دا شعر په يو كانډري ليكلې ليدلې شوې وو. (الصواعقُ المُرْقِعة ۱۹۴)

د سر مبارک په گرامت د راهب قبول اسلام

يو راهب نصراني د گرجې (يعني چرچ) نه سر مبارك وليدو نو وئې وئيل چه ”تاسو بد خلق ئې، آيا چه لس زره اشرفى را نه واخلي نو [په دې خبره] راضي كيدې شى چه يوه شپه دا سر زه ځان سره

وساتم. “ هغوئي لالچيانو قبوله كره. راهب سر مبارك وينځلو، خوشبو ئې پرې ولگوله، ټوله شپه ئې په خپل ورون كينبوي وو او ورته كتل ئې يو نور ئې ترې پورته شوې وليدو. راهب هغه شپه په ژړا تيره كره، سحر ئې اسلام قبول كړو او گرجه او مال و متاع ئې پريښودل او خپل ژوند ئې د اهلبيت عليهم الرضوان په خدمت كين تير كړو. (الصواعق المحرقة ۱۹۹)

دولت ويداړ پائي پاك جانين بچ كړ
 كربلا ميں خوب هې چمكي دكان اهلبيت
 د سر په قرباني ئې ديدار اوموند د مولا
 كربلا كين بنه وچليدو دكان اهلبيت

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

درهم او دينار كودنري جوړ شو

يزيديانو چه د امام عالي مقام رضي الله تعالى عنه د لښكر او د هغوئي د خيمو نه كوم درهمونه او دينارونه لوټ كړي وو او كوم ئې چه د راهب نه اخستي وو، چه كله ئې د هغې د تقسيمولو د پاره د خلتو

خُلِّي خِلاصِي كِرِي نُو خِه گوري چه هغه ٽول ډرهمونه او ډينارونه
[د خاورو] كودنري جوړ شوي وو او د هغوئي په يو طرف دا آيت

ليكلي شوې وو **وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ** ه (پ ۱۳)

ابراهيم: آيت ۴۲) (مفهوم ترجمه كنز الایمان: او هيڅ كله الله تعالى بي خبره مه كنه د

ظالمانو د كار نه.) او په بل طرف ئي د دا آيت ليكي شوې وو. **وَسَيَعْلَمُ**

الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيُّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ (پ ۱۹، الشعراء: آيت ۲۲۷) (مفهوم ترجمه

كنز الایمان: او اوس به پوهه شي ظالمان چه په كوم اړخ به اوړي.) (ايضاً ۱۹۹)

تم نے اجاڑا حضرت زہرا کا بوستاں تم خود اجر گئے تمہیں یہ بددعا ملی
رُسوائے خلق ہو گئے برباد ہو گئے مردودو! تم کو ذلت ہر دوسرا ملی

د فاطمه بوستان مو کرو ويران برباد شولي پخپله د هغوئي په بد دعا
رُسوائے زمانه شوي هم برباد شوي ذلت مو مقدر په آخرت هم په دنيا

خوبرو خوبرو اسلامي ورونرو! دا د قدرت له طرفه يو درس عبرت

وو، چه بد بختو! تاسو د دې فاني دنيا د پاره د دين نه مخ واړوو د

رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ په آل مو بي انتها ظلمونه وکړل. ياد ساتي!

تاسو د دين نه سخته بي پرواهي اختيار کړه او د کومې فاني دنيا

حاصلولو د پاره چه مو داسې كړي وو هغه هُم په لاس در نه رغله
 او تاسو د ”حَسَرَ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةَ“ (يعني په دُنيا كښن هُم نقصان او په
 آخِرَت كښن هُم د نقصان) حقدار وگرځيدى. —

سر كڼې، كڼبه مرے سب كچه لُئے دامن احمد نه هاتھوں سے چھٹے

دُنيا پرستو دين نه روگردان شوى نه خوشحالي نه په لاس درغله دُنيا

تاريخ گواه دې چه مسلمانانو كله هُم عملاً دا فاني دُنيا د دين نه
 غوره كړي ده نو دا بې وفا دُنيا ئې هُم د لاسه تلي ده او چا چه دې
 فاني دُنيا ته شا كړي ده او د قرآن او سُنّت په احكامو مضبوط قائم
 اوسيدلي دي او د دين او ايمان نه ئې مخ نه دې اړولې بلكه په خپل
 كردار او عمل ئې دا ثابته كړي ده چه. —

وه كه اس در كا هوا خلق خدا اُس كى هوئى

وه كه اس در سے پھر الله اُس سے پھر گيا

مال و سر او زما ټول كور د قربان شي

لاړ د نه شي زما د لاسه خور نسبت د مُحَمَّد

نو دُنیا لاس تر لپی په هغوئی پسې روانه شوه او هغوئی په دواړو
جهانو کښ کامیاب شو. ه

کس شتی کی هے حکومت هائے کیا اندھیر هے

وِن دهاڑے لٹ رہا هے کاروانِ اہلبیت

خوک چه شو د هغه دَر، خلق هُم شو د هغه

چا چه پرینود هغه دَر، هغه پرینود و الله

سر مُبارک چرته دَفَن شو؟

د امام عالی مقام حضرت سَيِّدنا امام حُسين رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د سر
مُبارک د دفن کیدو په باره کښ اِختِلاف دې. علامه قُرطبي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ
او حضرت سَيِّدنا شاه عبد العزيز مُحَدِّث دهلوي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائي
چه يَزِيد د کربلا قيديان او سر مُبارک مدينه مَنَوْره ته وليرل او په
مدينه مَنَوْره کښ د تجهيز و تکفين [يعني د کفن ورکولو وغيره] نه پس
سر مُبارک په جَنَّتِ البَقِيع شريف کښ د حضرت سَيِّدتنا فاطمة
الزَّهراء رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا يا حضرت سَيِّدنا امام حسن مُجْتَبى رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ په خوا
کښ دَفَن کړې شو. بعضې وائي چه د کربلا قيديان [يعني اهلبيت]
خلوینست ورځې پس کربلا ته راغلل او سر مُبارک ئې د بدن مُبارک

سرہ یو ځای کړو او دفن ئې کړو. بعضې وائی چه یزید حُکم کړې وو چه د ”امام حسین رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سر مُبارک په بنارونو کښ وگرځوئ.“ گرځولو والا چه کله عَسَقْلان ته ورسیدل نو د هغه ځای امیر د هغوئې نه واغستو او دَفَن ئې کړو. چه کله په عَسَقْلان باندې د فِرَنگیانو عَلمه وشوه نو طلائع بن رَزِيك چه هغه ته صالح وئیلې کیرې هغه فرنگیانو ته دیرش زره دیناره ورکړل او د سر مُبارک وړلو اجازت ئې ترې واخستو او سره د فوج او خادمانو ئې ښې ابلې ښې د هغه ځای نه په ۸ جَمَادَى الْأُخْرَى سن ۵۷۸ هـ د اتوار په ورځ مصر ته راوړو. هغه وخت هُم د سر مُبارک وینه تازه وه او د مُشکو په شان خوشبو ئې کوله. بیا ئې هغه د شنو ورینمنو په خلته کښ په آبنوسی کُرسئ باندې کښودو او د هغې د وزن هُمره مُشک او عنبر او خوشبو ئې ترې لاندې او گیر چاپیره کښودل او په هغې ئې مَشْهَدِ حُسینی جوړ کړو. چنانچه د خان خلیلی خوا ته مَشْهَدِ حُسینی مشهور دې. (شاه کربلا ص ۲۴۶)

کس شقی کی ہے حکومت ہائے کیا اندھیر ہے

وَن دہائے لُٹ رہا ہے کاروانِ اہلبیت

د کوم شقي حکومت دې څه تورې تيارې دي

په زړه ورځ لوت کيرې کاروان اهلبيت

د سر مبارک د قبر زيارت

حضرت سَيِّدُنَا شيخ عبد الفَتَّاح بن ابي بَكر بن احمد شافعي خلوتي رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ په خپله رساله ”نُورُ الْعَيْنِ“ كښن نقل كوي چه: شيخ الاسلام شمسُ الدِّين لقاني رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ چه د خپل وخت د مالكيانو شيخُ الشُّيوخ وو، هغوئي به هميشه په مَشْهَد مبارك كښن د سر مبارك زيارت ته حاضریدلو او فرمائيل به ئې چه د حضرت سَيِّدُنَا امام عالي مقام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سر مبارك په هُم دې مقام كښن دې. حضرت سَيِّدُنَا شيخ شهابُ الدِّين حَنفي رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائي: ما د مَشْهَدِ حُسَيْنِي زيارت وكړو خو ما ته شُبّه وه چه سر مبارك په هُم دې مقام دې او كه نه؟ ناخاپه اوده شوم، په خوب كښن مې وليدل چه يو كس د نقيب [يعني څوكئ كوونكي] په صورت كښن د سر مبارك د خوا نه را اووتو او د حُضُورِ انور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ په حُجره مباركه كښن حاضر شو او عرض ئې وكړو، ”يَا رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ احمد بن حليبي او عبد الوهَّاب ستاسو د شهزاده امام حُسين رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د سر مبارك د

مَدْفَن [یعنی د خخیدو د خائ] زیارت وکړو. “حُضُورِ اَکْرَمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ” اوفرمائیل: “اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ مِنْهُمَا وَاعْفِرْ لَهُمَا”. یا الله د هغه دواړو زیارت قبول کړې او د دواړو بخښنه وکړې. حضرت سَيِّدُنَا شَيْخِ شَهَابِ الدِّينِ حَنْفِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائی چه د هغه ورځې نه زما یقین وشو چه د حضرت سَيِّدُنَا اِمَامِ عَالِي مُقَامِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سر مُبَارَكِ هُم دلته تشریف فرما دې، بیا مې ټول عُمر د سر مُبَارَكِ زیارت نه دې پرېښودې. (شام کربلا ص ۲۴۷)

ان کی پاکی کا خدائے پاک کرتا ہے یہاں

آیة تطہیر سے ظاہر ہے شانِ اہلبیت

پاکی دہ بیان کړي د هغوئي خدائے پاک

دې آیة تطہیر کنښ ظاہر شانِ اہلبیت

د سر مبارک نه د سلام جواب

حضرت سَيِّدُنَا شَيْخِ خَلِيلِ أَبِي الْحَسَنِ تَمَارِسِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ به چه کله د سر مُبَارَكِ د زیارت د پاره د مَشْهَدِ مُبَارَكِ خوا ته حاضریدو نو عرض به ئې کولو: “السَّلَامُ عَلَیْكُمْ يَا ابْنَ رَسُولِ اللهِ” او فوراً به ئې جواب اوریدو: “وَعَلَيْكَ السَّلَامُ يَا اَبَا الْحَسَنِ”. یوه ورځ د سلام جواب

رانگلو، حیران شو او د زیارت کولو نه پس بیرته لاړو. صبا له بیا حاضر شو او سلام ئې وکړو نو جواب ئې واوریدو. عرض ئې وکړو، یا سیدي! پرون مو د جواب شرف رانکړو څه وجه وه؟ وئې فرمائیل: اے اَبوالحسن! پرون هغه وخت زه د خپل نیکه مبارک رَحْمَتِ عالم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ په خِدْمَتِ اقدس کښ حاضر ووم او په خبرو کښ مشغول ووم. (شاهِ کربلا ۲۴۷)

جدا هوتی ہیں جانیں جسم سے جاناں سے ملتے ہیں
ہوئی ہے کربلا میں گرم مجلس وصل و فرقت کی

د بدن نه رُوح روان دې پاك الله ته نزدې كيږي

كربلا كښ لگيدلې نن بازار د جُدائي او د قُربت

حضرت سَيِّدنا امام عبد الوَهَّاب شَعْراني رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائي: اهلِ كَشْف صُوفيا د دې هُم دې قائل دي چه د حضرت سَيِّدنا امام حُسين رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سر مبارك په هُم دې مقام كښ دې. شيخ كريم الدِّين خلوتي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائي چه ما د رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ په اجازت د هغه مُقام زیارت كړې دې. (ايضاً ص ۲۴۸)

اسی منظر پہ ہر جانب سے لاکھوں کی نگاہیں ہیں

اسی عالم کو آنکھیں تک رہی ہیں ساری خلقت کی

تولې سترگې نن هُم دې منظر ته گوري

حيران گوري ټول چشمان په دې لوري د خلقت

د سر مبارک عجيبه برکت

منقول دي چه، د مصر سلطان ”ملك ناصر“ ته د يو کس مُتَعَلِّق اطلاع ورکړې شوه چه دې کس ته معلومه ده چه په دې محل کښ خزانه کوم ځای کښ خخه ده خو ځای نه ښايي. سلطان د هغه نه د راز معلومولو د پاره هغه ته د تعذيب يعني تکليف ورکولو حکم وکړو. مُتَوَلِّي تعذيب (يعني د عذاب د پاره مُقَرَّر کس) هغه ونيولو او په سر ئې ورته خَنَافِس (د غوشانو تور گونگتان) واچول او په هغې د پاسه ئې قَرِمَز (يعني يوقسم د ورينمنو) [د چينجو بها شان] خزنده) واچول او کپړه ئې پرې وترله. دا هغه خوفناک تکليف دې چه څوک ئې يو مَنت هُم نه شي برداشت کولې، په دماغو ئې سخت تکليف شي او فوراً راز ښکاره کړي. او که نه ئې

بنائي نو يو خو مټبه پس په ارغښتو ارغښتو مړ شي. دا سزا هغه کس ته ډير ځله ورکړې شوه خو په هغه هيڅ اثر ونشو بلکه هر ځله به حنَافِس [گونگتان] مړه کيدل. خلقو ترې د دې د سبب تپوس وکړو نو هغه اووئيل چه کله د حضرتِ اِمَامِ عَالِي مَقَام، سَيِّدُنَا اِمَامِ حُسَيْن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سر مُبارك دلته مصر ته تشريف راوړې وو نو **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ** ما هغه په عقيدت په خپل سر د پاسه کينودې وو دا د هغې بَرکَت او گرامت دې. (شامِ کربلا ص ۲۴۸)

پهول زخموں کے کھلائے ہیں ہوائے دوست نے

خون سے سینچا گیا ہے گلستانِ اہلبیت

گُلونہ د زخمونوئي سپردي کربلا کنب دي

په وینو آباد شوې گُلستانِ اَہْلِیْبِیْت

صَلُّوا عَلَی الْحَبِیْب! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَی مُحَمَّدٍ

تکلیف ورکونکي خزنده څه دي؟

معلومه شوه چه مُتَبَرِّك خيز په عقيدت سره په سر د پاسه کينودل د دواړو جهانو د پاره د سعادت خبره ده. په دې حكايت

کښ د راز رابنکاره کولو د پاره استعمال شوو خزندوو تذکره ده د دې په باره کښ عرض دې چه: چه خَنَافِس د خُنْفَسَا جمع ده، دا په گندگي او غوشانو کښ پيدا کيدو والا تور د دوو ښکرو والا يو خزنده وي. [په پښتو کښ ورته گونگت وايي]. او قِرْمِز د ورې چنرې هُمره د سور رنگ د ورينمنو د چينجي په شان يو [وروکې] خزنده وي او د اعام طور د بارانه په موسم کښ په خنکلو کښ پيدا کيږي. هغه وچ کړې شي او د ورينمنو رنگ کولو سور رنگ ترې جوړوي. د دې نه دوايي هُم جوړيږي او تيل هُم ترې اوباسي. په هغه زمانه کښ به مُلزمانو ته د جُرم د اعتراف کولو د پاره په دې طريقه تکليف ورکولې کيدو. په سر باندې به ئې ورته اول خَنَافِس (يعني د غوشانو گونگتان) کښودل او د پاسه به ئې پرې قِرْمِز واچول او پرې وبه ئې تړل. گونگتانو به ئې په چيچلو چيچلو په سر کښ سوري وکړل، په هغه سوړو کښ به د قِرْمِز تُکړې او د هغې لمدوالي وغيره داخل شو او د هغې په وجه به د دماغو رگونه وشليدل، دا به داسې ناقابل برداشت سزا وه چه مُلزم به فوراً د خپل جُرم اعتراف کولو، په دې خوفناک دُنياوي تکليف کښ د آخرت د عذاب ياد دې، آه! چه په مونږ کښ خوک د دې چينجو تکليف د يو سيکنډ

د پاره نه شو برداشت کولې نو په قبر او جهنم کښې به د مارانو او لړمانو چیچل څنگه برداشت کړې شو! خدا نخواستہ که چرې په یوه وره شان گناه کښې گرفتار شو او بالفرض یو لړم راته په سر کښنودې شو نو څه به کوو!

ڈنک مچھر کا بھی مجھ سے تو سہا جاتا نہیں
قبر میں بچھو کے ڈنک کیسے سہوں گار ب
عفو کر اور سدا کے لئے راضی ہو جا
یہ کرم ہو گا تو جنت میں رہوں گا یارب

لشہ د ماشي هُم زه نه شمه برداشت کولې
قبر کښې څنگه لړمان به زه برداشت کړم یارب
راکړه مُعافي هُم راضي شه هميشه لپاره
دا کرم وکړه نو جنت ته به لاړ شم یارب

د سر مبارک خلیدل

یو روایت کښې دي چه سر مبارك د یزید پلید په خزانه کښې وو.
چه کله د بنو أمیه بادشاه سلیمان بن عبد الملک دور حکومت (۵۹۶ هـ

نه ۹۹ھ پورې) راغې او هغوئي ته معلومه شوه نو هغوئي د سر مبارك د زيارت كولو سعادت حاصل كړو، هغه وخت د سر مبارك هېوكي د سپينو زرو په شان خليلدل، هغوئي پرې خوشبو ولگوله او كفن ئې وركړو او د مسلمانانو په اديره كښ ئې دفن كړو. (تهذيب التهذيب ج ۲ ص ۳۲۶ دار الفكر بيروت)

چهرے ميں آفتابِ نبوت کا نور تھا
آنکھوں ميں شانِ صولتِ سرکارِ بوتراب
په مخ كښ د حسين وو ئور د خور آقا
د سترگو ددبده ئې وه په شان د مرتضى

د رضائے مصطفیٰ ﷺ راز

حضرت سیدنا ابن حجر هیتمي مكي رحمه الله تعالى عليه روايت نقل كوي چه سليمان بن عبد الملک په خوب كښ د جناب رسالت مآب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ د دیدار شرف حاصل كړو، په خوب كښ حُضُور اكرم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ د هغوئي [يعني د سليمان بن عبد الملک] سره مُلاطَفَت (يعني مهرباني او كرم) فرمائي. سحر هغوئي د حضرت

سَيِّدُنَا حَسَنَ بَصْرِي رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ نَه د دِي خُوب د تَعْبِيرِ تَبُوس وَكِرُو، هِغُوئِي اُوفَرْمَائِيل: شَايِد تَاسُو د اِلِ رَسُوْل سِرِه خَه نَبِيكَرِه كِرِي دِه. عَرَضِ ئِي وَكِرُو، اَوْ جِي! مَا د حَضْرَتِ سَيِّدُنَا اِمَامِ اَعَالِي مُقَامِ اِمَامِ حُسَيْنِ رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ سِرِ مُبَارَكِ د يَزِيْدِ پِه خَزَانِه كَنِسِ اُومُونْدَلُو نُو هِغِي تِه مِي د پِيْنَخَه كِرُو كَفِنِ وَاعُوْسْتُو اُو د خِپَلُو مَلَكِرُو سِرِه مِي د هِغِي لِمُونَح [يَعْنِي جَنَازَه] وَكِرِه اُو دَفِنِ مِي كِرُو. حَضْرَتِ سَيِّدُنَا حَسَنِ بَصْرِي رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ اُوفَرْمَائِيل چِه: سَتَا هُم دَا عَمَلِ دِ اللّٰهِ تَعَالَى دِ مَحْبُوبِ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ دِ رِضَا سَبَبِ جُوْرِ شُوْئِي دِي. (الصَّوَاعِقُ الْمَحْرَقَةُ ص ۱۹۹)

مصطفیٰ عزت بڑھانے کے لئے تعظیم دیں

ہے بلند اقبال تیرا دومانِ اہلبیت

مصطفیٰ د پارہ د عزت در کرے دی تعظیم

پیر اوچت قسمت لرے اے خاندانِ اہلبیت

د مختلفو مشاہدو وضاحت

خَطِيبِ پَاكِسْتَانِ حَضْرَتِ مَوْلَانَا الْحَاجِ الْحَافِظِ مُحَمَّدِ شَفِيعِ اُوڪَارُوِي رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ پِه خِپَلِ تَالِيْفِ ”شَامِ كِرْبَلَا“ كَنِسِ لِيكِي: د سِرِ

مُبَارَك په باره كښ مختلف روايات دي او په مختلفو مقاماتو مُشَاهِد¹ جوړ شوي دي نو دا هُم كيدې شي چه د دې رواياتو او مُشَاهِدو تعلق د يو خو سرونو سره وي خكه چه يَزِيد ته د ټولو شُهَدائے اَهْلَبَيْت عَلَیْهِمُ الرِّضْوَان سرونه ليرلي شوي وو نو حُيَني سر يو حُاي او حُيني سر بل حُاي خخ شوې وي. او نِسبت د حُسن عقيدت په وجه يا په بله خه وجه صرف حضرت اِمَام حُسين رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ ته شوې وي. وَاللَّهُ تَعَالَى أَعْلَمُ بِحَقِيقَةِ الْحَال. (شام كربلا ص ۲۴۹)

د بخښني نه د مايوسئ لړزونكي حكايت

حضرت سَيِّدنا ابو محمد سُلَيْمان الاعمش كوفي تابعي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائي: زه د بيتُ الله شريف د حج د پاره حاضر شوم، د طواف په دوران كښ مې يو كس وليدو چه غِلافِ كعبه پورې نخښتې دې او وائي: ”يا الله عَزَّوَجَلَّ! ما اُوخښني او زه گمان كووم چه ته به ما نه بخښني.“ زه د هغه په دې عجيبه شان دُعا باندي حيران شوم چه **سُبْحَانَ اللهِ الْعَظِيمِ** آخر ده داسې خه گناه كړي ده چه د هغې د بخښني اُميد نه

¹ د مشهد جمع مشاهد ده. د مشهد يوه معنی دا هم ده: د حاضر ويديو حُاي.

لري خو زه په طواف کښ مصروف اوسيدم. په دويمه پيره مې بيا واوريدل نو هغه هم دا وئيل، زه نور حيران شوم. چه د طواف نه فارغ شوم نو هغه ته مې اووئيل چه: ته په داسې عظيم خائ کښ ئې چه دلته د غټې نه غټه گناه هم مُعاف کيږي، نو که ته د الله تعالی نه مغفرت او رحمت غواړې نو د هغه نه اُميد هم ساته خکه چه هغه ډير زيات رحيم او کریم دې. هغه کس اووئيل: اے د الله بنده ته خوک ئې؟ ما اووئيل: زه سليمان الاعمش يم (رحمة الله تعالى عليه) ! هغه زما لاس ونيوو او يوې ډډې ته ئې بوتلم او وئې وئيل: زما گناه ډيره غټه ده. ما ورته اووئيل: آيا ستا گناه د غرونو، آسمانونو، زمکو او عرش نه هم غټه ده؟ هغه اووئيل: او زما گناه ډيره زياته غټه ده! افسوس! اے سليمان! زه د هغه اوياء بد نصيبو کسانو نه يو کس يم چا چه د حضرت سيدنا امام عالي مقام امام حسين (رحمۃ الله تعالى عليه) سر مبارك يزید پليد له راوړې وو. يزید پليد هغه سر مبارك د بنار نه بهر د زورندولو حکم وکړو. بيا د هغه په حکم راکوز کړې شو او د سرو زرو په لوني کښ د هغه د اوده کيدو په کوټه کښ کينبودې شو. نيمه شپه د يزید پليد د بنځې سترگې وغړيدې نو څه گوري چه د امام عالي مقام (رحمۃ الله تعالى عليه) د سر مبارك نه واخله د آسمانه پورې يوه نُوراني پلوشه خلبږي! هغه سخته ویريدله او يزید پليد ئې راوينښ

کپرو او ورته ئې اووئیل چه پاخه زه يو عجيبه منظر وينم، يزيد هُم هغه رنپا وليدله او د خاموشي اختيارولو حُکم ئې وکپرو. چه سحر شو نو هغه [يعني يزيد] هغه سر مُبارک راويستلو او د شنې ديبا (يعني د يوبنه قسم کپرې) په خيمه کښ ئې کيښودو او د هغې د حفاظت د پاره ئې اويا سرې مقرر کړل، زه هُم په هغوئې کښ شامل ووم. بيا مونږه ته حُکم وکپرې شو چه لار شئ طعام اوخورئ بيا راشئ. چه نمر پريوتو او کافي شپه تيره شوه نو مونږه اوده شو. ناخاپه زما سترگې وغريدې، خه گورم چه په آسمان کښ يوه غټه وريخ خوره شوي ده او د هغې نه د گپزیدو او د وزرو د پريدو په شان آوازونه راخي بيا هغه وريخ نژدې راغله وه تردې چه د زمکې سره ولگيده او د هغې نه يو سرې را اووتلو، هغه د جَنَّت دوه جوړې اغوستي وې او د هغه په لاس کښ يو فرش او گرسئ وې. هغه، هغه فرش خور کپرو او گرسئ ئې پرې ولگولې او آواز ئې وکپرو: اے اَبُو البَشْر! اے آدم عَلَيْهِ السَّلَام. تشریف راوړئ. نو ډير زيات ښکلي او ښائسته بزرگ تشریف راوړو او د سر مُبارک خوا ته ودریدلو او وئې فرمائيل: ”سلام ډ وي په تا اے د الله ولي! سلام ډ وي په تا اے بَقِيَّةُ الصَّالِحِينَ! ژوندې وې ته سعيد، قتل کړې شوې ته طريد يعني خلف شوې، تنده ډ تيره کړه تر دې چه الله تعال

زمونږ سره يو ځای کړې. الله تعالیٰ په تا رحم اوفرمايې او ستا د قاتل د پاره
بخښنه نشته، ستا د قاتل د پاره صبا په ورځ د قیامت د دوزخ ډیر بد ځای
دي.“

دا ئې اوفرمائیل او د هغه ځای نه لرې شو او په هغه گرسو کښې
په یوه گرسې تشریف فرما شو. بیا لږ ساعت پس یوه بله ورېځ
راغله، هغه هم هغسې د زمکې سره ولگیده او ما واوریدل چه یو
مُنَادِي [یعني غږ کوونکي آواز] وکړو: اے نبي الله! اے نوح عليه السلام
تشریف راوړئ. ناڅاپه یو صاحبِ وجاهت [یعني رُعب لرونکي]
بزرگ تشریف راوړو چه د مخ مبارک رنگ ئې زیر غوندې وو او
دوه جنتي جامې ئې اغوستي وې. هغوئې هم هغه الفاظ اووئیل او په
یوه گرسې کښیناستلو. بیا یوه بله غټه ورېځ راغله او د هغې نه
حضرت سیدنا ابراهیم خلیل الله عليه السلام رانکاره شو، هغوئې عليه السلام
هم هغه گلمات اوفرمائیل او په یوه گرسې کښیناستلو. هم دغسې
حضرت سیدنا موسیٰ کلیم الله عليه السلام او حضرت سیدنا عیسیٰ عليه السلام
هم تشریف راوړو او هم دغسې گلمات ئې ارشاد اوفرمائیلو او په
گرسو کښیناستل. بیا یوه ډیره غټه ورېځ راغله، د هغې نه حضرت
سیدنا و مولانا محمد مدني صلی الله تعالیٰ علیه و آله وسلم او حضرت سیدتنا بی بی
فاطمه رضی الله تعالیٰ عنها او حضرت سیدنا حسن مجتبیٰ رضی الله تعالیٰ عنه او فرښتي

رانبکاره شوې. اول خوږ مَدَنِي آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ د سر مُبارك خوا ته تشریف یوړو او سر مُبارك ئې خپلې سینې مُبارکې ته ولگولو او ډیر ئې وژړل. بیا ئې حضرت سَيِّدُنَا بِي بِي فَاطِمَه رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا ته ورکړو، هغې رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا هُم خپلې سینې ته ولگولو او ډیر ئې وژړل. بیا حضرت سَيِّدُنَا آدَم صَفِيُّ اللهُ عَلَيْهِ السَّلَام د حُضُورِ اَكْرَم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ خوا ته تشریف راوړو او داسې تعزیت ئې وکړو:

اَلسَّلَامُ عَلَى الْوَالِدِ الطَّيِّبِ، اَلسَّلَامُ عَلَى الْخَلْقِ الطَّيِّبِ،
اَعْظَمَ اللهُ اَجْرَكَ وَاَحْسَنَ عِزَّتَكَ فِي ابْنِكَ الْحُسَيْنِ

سلام ډ وي په پاکیزه فطرت او خصلت والا پاک فرزند باندې، الله ډ تاسو صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ته ډیر زیات ثواب درکړي او ستاسو صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ د شهزاده حُسين (په دې امتحان) کښن ډ أَحْسَن یعنی بهترین صبر درکړي.

هُم دغسې حضرت سَيِّدُنَا نُوح عَلَيْهِ السَّلَام حضرت سَيِّدُنَا اِبْرَاهِيم خَلِيلُ اللهُ عَلَيْهِ السَّلَام حضرت سَيِّدُنَا مُوسَى كَلِيمُ اللهُ عَلَيْهِ السَّلَام او حضرت سَيِّدُنَا عِيسَى رُوحُ اللهِ عَلَيْهِ السَّلَام هُم تعزیت وکړلو. بیا د دواړو جهانو سردار، د مدينې تاجدار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ يو څو گلمت اِرشاد اُفرمائيل. بیا يوه فرېسته د حُضُورِ اَقْدَس صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ خوا ته راغله او عرض ئې

وڪرو، اے ابو القاسم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (دې دردناڪي واقعي سره) زمونڙه زړونه ٽڪري ٽڪري شو. زه د آسمان دنيا مَوَكَّل¹ يم. الله تعالى ما ته ستاسو صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د فرمانبرداري حُڪم راڪري دي. كه تاسو صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حُڪم وڪري نو په دي خلقو به آسمان راپريباسم او تباہ او برباد به ئي ڪرم. بيا يوه بله فرڀسته راغله او عرض ئي وڪرو، اے ابو القاسم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زه په دريابونو باندي مَوَكَّل يم، الله تعالى ما ته ستاسو صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د فرمانبرداري حُڪم راڪري دي. كه تاسو صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حُڪم وڪري نو زه به په دوئي طوفان راولم او تباہ او برباد به ئي ڪرم. سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ارشاد اوفرمائيلو: اے فرڀستو! داسي ڪولو نه ڦلار شي. حضرت سَيِّدنا حسن مَجْتَبِي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ (د اودو خوكيدارانو طرف ته اشاره وڪره او بارگاه رسالت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ڪنڀ ئي) عرض وڪرو، خوره بابا جانه! دا چه اوده دي، هُم دا هغه خلق دي چا چه زما د ورور (حُسين رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ) سر مَبَارَك راورپي دي او هُم دوئي په نگراني باندي هُم مقرر دي. نو نبي پاڪ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اوفرمائيل: ”اے زما د رَبِّ الْعَزَّةَ جَلَّ جَلَّاهُ فرڀستو زما د خوي د قتل

¹ فرڀسته چه په ڪوم ڪار مقرره وي، ساتونڪي، ذمه دار، محافظ.

پہ بدلہ کنبن دوئی قتل کرئی،“ نو قسم پہ خدائے! ما ولیدل چہ پہ لبر
 ساعت کنبن زما ٲول ملگری قتل کرې شو. بیا یوہ فربنته زما د
 حلالولو د پارہ زما طرف تہ رابخکنبن شوہ نو ما غبر وکرو، اے ابو
 القاسم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ما بچ کرئی او پہ ما رحم وکرئی اللہ تعالیٰ د پہ
 تاسو رحم وکری. نو حُضُورِ اکرم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فربنتی تہ
 اُفرمائیل: دې پریردی، بیا حُضُورِ انور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ زما خوا تہ
 تشریف راورو او وئی فرمائیل: تہ د هغه اویا کسانو نہ یوئی چا چہ
 سر راورې وو؟ ما عرض وکرو، آو جی! پس هغوئی صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
 خپل لاس مبارک زما اُوگہ کنبن واچولو او زہ ئې پر مخې راغوزار
 کریم او وئی فرمائیل: ”اللہ تعالیٰ د پہ تا رحم ونکری او تا د ونہ بجنبی،
 اللہ تعالیٰ د ستا هبوی د دوزخ پہ اور کنبن وسیزی.“ نو دا وجہ دہ چہ زہ د
 اللہ تعالیٰ د رحمت نہ نا امیدہ یم. حضرت سَيِّدُنَا اَعْمَش رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ چہ
 دا واوریدل نو وئی فرمائیل: اے بدبختہ! زما نہ جُدا شہ چرې ستا
 پہ وجہ پہ ما هُم عذاب نازل نہ شی. (شامِ کربلا ص ۲۶۷ تا ۲۷۰)

باغِ جنت چھوڑ کر آئے ہیں محبوبِ خدا

اے زہے قسمت تمہاری کشتگانِ اہلبیت

باغ د جَنَّتِ ئي پريښودو او راغلو محبوبِ حُدا
خومره غټ قسمت لري اے شهيدانِ اَهْلِيَّتِ

حُبِّ جَاهِ وَ مَالِ

خوبرو خوبرو اسلامي ورونرو! حُبِّ جَاهِ وَ مَالِ [يعني د مال او دُنْياوي
عِزَّتِ مَحَبَّتِ] ډير بد مصيبت دې. زمونږ د خوږ خوږ آقا مگي
مَدَنِي مُصْطَفِي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمانِ مُعَظَمِ دې: ”دوه وري
شرمبان چه د چيلو [د بزو] په رمه کښ پريښودې شي هغوئي
دومره نقصان نه رسوي خومره چه د مال او مرتبې لالچ د انسان
دين ته نقصان رسوي.“ (ترمذي، ج. ٤، ص. ١٦٦ حديث ٢٣٨٣)

يزيد پليد د مال و عِزَّتِ د مَحَبَّتِ په وجه د کربلا د دردناکي
واقعي باعث جوړ شو. هغه ظالم، بد انجامه د امامِ عالي مقامِ حضرتِ
سَيِّدُنَا اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د ذاتِ مُبَارَكِ نه خپل اَقْتِدَارِ [يعني
حکومت] ته خطر محسوسوله. حالانکه حضرتِ سَيِّدُنَا اِمَامِ حُسَيْنِ
رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د فاني دُنْيا د اِقْتِدَارِ سره څه عرض لرلو! هغوئي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ
خو مخکښ هم د اُمَّتِ مُسْلِمَه د زړونو تاجدار وو او اوس هم دې او
تر قيامته پورې به وي. هـ

نه هي شمر کاوه ستم رها، نسي زید کی وه جفا رهي
جورها تو نام حسين کا جسے زنده رکھتی ہے کربلا

پاتي نه شو د شمر او د يزيد ظلم و جفا
د حسين نوم دي ژوندي چه يادوي ئي کربلا

د يزيد عبرتناک مرگ

د حضرت سیدنا حسن بصري رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ نه مُرسلاً روایت دي
چه: 'حُبُّ الدُّنْيَا رَأْسُ كُلِّ خَطِيئَةٍ' يعني د دنیا محبت د هرې بدی جرړه ده.
(الجامع الصغیر للسيوطي ص ۲۲۳ حدیث ۳۶۶۲ دارالکتب العلمیة بیروت)

د يزيد په زړه کښ د دي فاني دنیا ډیر زیات محبت وو ځکه هغه
د شهرت او اقتدار په حرص کښ اخته شو. د خپل انجام نه غافل
شو او د امام عالي مقام او د هغوي د ملگرو عَلَيْهِمُ الرِّضْوَان په وینو ئي
ناحقه خپل لاسونه سره کړل. د کوم اقتدار د پاره چه هغه په کربلا
کښ د ظلم و ستم انتها کړي وه هغه اقتدار د هغه د پاره ډیر
ناپائیداره ثابت شو. بد نصیبه يزيد صرف درې کاله او شپږ میاشتي
په تخت حکومت باندې شیطنت (يعني شرارت او خباثت) وکړو او

په ربيع الاول شريف سن ۶۴ھ كښ د شام د ښار ”حمص“ په علاقه
 حوارين كښ د ۳۹ كالو په عمر كښ مړ شو. (الكامل في التاريخ ج ۳ ص ۶۴)
 دارالكتب العلمية بيروت)

د يزيد پلید د مرگ یو سبب دا هم بیانېږي چه هغه د یوې رومي
 جینۍ په عشق کښ گرفتار شو، خو هغه جینۍ به په زړه کښ د
 هغه نه نفرت کولو. یوه ورځی هغې د بدکاری په بهانه یزید لرې
 یوې شړې ته یواځې را اوغوښتو. د هغه ځای یخو هواگانو یزید بد
 مسته کړو. هغه جینۍ اووئیل چه کوم بې غیرته د خپل نبی د نمسي
 سره وفا ونکړي هغه به زما سره څه وفا وکړي او خنجر ئې
 راویستو او زر زر ئې یو خو گزاره اووهو او غار غار ئې کړو او په هم
 ځای ئې پروت پرېښودو. یو څو ورځې قارغانو او مارغانو د هغه
 غوښې اوخوړې. نشیان لوفران درباریان ورپسې گرځیدل. آخر دا
 چه پیدا ئې کړو او د هغه سخا بدبوداره مړي له ئې یوه کنده
 وکنستله او هم هلته ئې په خاورو کښ ډوب کړو. (اوراق غم ص ۵۰۰)

وه تحت ہے کس قبر میں وہ تاج کہاں ہے؟

اے خاک بتا زوریزید آج کہاں ہے؟

ہغہ تخت دے پہ کوم قبر کنس ہغہ تاج خہ شو؟
اے خاورو اووائی د یزید ہغہ راج خہ شو؟

د ابن زیاد دردناک انجام

د یزید پلید ہغہ فسادی دلہ چا چہ پہ میدانِ کربلا کنس د
گُلشنِ رسالت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ د مَدَنِي گُلونو مُبارکي وِينِي پہ خاورو
کنس گدې کړي وي. د هغوئي هُم ډير عبرتناک انجام وشو. د یزید نه
پس د ټولو نه غتِ مُجْرِم د کوفې گورنر عُبَيْدُاللهِ ابْنِ زِيَاد وو. د هُم
دې بدکرداره په حکم په امامِ عالی مقام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ او نورو اهلبيت
کرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَان باندې ظلم او ستم شوې وو. د دُنیا دوکې ته اوگورئ
چه د مختار ثقفی جوړ کړو د ابراهيم بنِ اَشتر د عسکرو د لاسه
صرف شپږ کاله پس يعني لسم مُحَرَّمُ الْحَرَامِ سن ۶۷ هـ کنس ابنِ زِيَاد
بدکرداره په ډير زيات ذليله مرگ مړ کړې شو! لسنکريانو ترې سر
غوځ کړو او ابراهيم ته ئې ورواندې کړو او ابراهيم کوفې ته مختار
له وليرو. (سوانح کربلا ص ۱۲۳ مُلَخَّصًا)

جب سر محشر وه پوچھیں گے بلا کے سامنے
کیا جوابِ جرم دو گے تم خدا کے سامنے

چه تپوس درنه په ورځ د محشر وشي
 څه جواب به ورکوي وايه الله ته

د ابن زياد په پوزه کښ مار

دار الامارت کوفه بنائيسته کړې شوه او په کوم ځای چه شپږ
 کاله مخکښ د امام حسين رضي الله تعالى عنه سر مبارک اښودې شوې وو په
 هم هغه ځای باندې د ابن زياد ناپاکه سر هم کښودې شو. په دې
 بدنصيبه پسې څوک ژریدو والا هم نه وو بلکه په مرگ ئې خلقو
 خوشحاليانې کولي. (سوانح کربلا ص ۱۲۳) په صحيح حديث کښ د
 عماره بن عمير نه روايت دې چه کله د عبید الله بن زياد سر د هغه
 د ملگرو د سرونو سره راوړې شو او کښودې شو نو زه هلته ورغلم.
 ناڅاپه شور جوړ شو ”راغي راغي.“ څه گورم چه يو مار راروان
 دې، [هغه مار] د ټولو سرونو په مينځ کښ تير شو او د ابن زياد په
 (ناپاکه) سپيرمو کښ داخل شو، لږ ساعت پکښ دننه وو بيا لا تر
 دې چه غائب شو. بيا شور جوړ شو، ”راغي راغي.“ دوه يا درې
 ځله هم دغسې وشو. (سنن الترمذي، ج. ۵، ص ۴۳۱ حديث ۳۸۰۵ دارالکتب العلميه بيروت)

ابن زیاد، ابن سعد، شمر، قیس ابن اشعث کندی، خولی ابن یزید، سنان ابن انس نخعی، عبداللہ ابن قیس، یزید بن مالک او نور تول بدبختہ کسان کوم چہ د حضرت سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ تعالیٰ عنہ پہ قتل کنس شریک وو یا کوشش کونکی وو ہغہ تول پہ قسما قسم تکلیفونو قتل کرې شو او د هغوئی پہ مرو وجودونو اسونہ وخیژولې شو. (سوانح کربلا ص ۱۵۸)

کب تلک تم حکومت پہ اتراؤ گے کب تک آتر غریبوں کو تڑپاؤ گے
ظالمو! بعد مرنے کے پچھتاؤ گے تم جہنم کے حق دار ہو جاؤ گے

تر خو بہ پہ حکومت فخر کوئی او تر خو بہ غریبان حلالوئی
پس د مرگہ بہ پنیمانہ ئی ظالمانو پہ ژرا بہ جہنم طرف تہ حئی

د بدو انجام بد وی

مختار ثقفی تول یزیدیان ختم کرل. ظالمان خہ خبر وو چہ د شہیدانو وینہ بہ رنگ راوړي او حکومت بہ مو تکرې تکرې کیري او چہ خوک خوک د امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ پہ قتل کنس شریک وو ہغہ تول بہ پہ قسما قسم عذابونو هلاک کیري، [خبر نہ وو چہ] ہم

هغه د فرات غاړه به وي، هُم هغه د عاشورې ورځ به وي، هُم هغه د ظالمانو قوم به وي او د مختار اسونه به ئې پرې د پاسه خيږي او د هغوئې گنډ شمير ډلې به پكار رانښي، [خبر نه وو چه] بنپې او لاسونه به ئې پريك كيږي، كورونه به ئې لوټ كيږي، زندئ كيږي به، مړي به ئې سخا كيږي او په دُنيا كښ به پرې هر كس تُف تُف كوي او په هلاكت به ئې خوشحالي كيږي. د جنگ په ميدان كښ به اگرچه د زرگاؤ په شمير كښ وي خو همت به اُوبيلي او د هيچراگانو په شان به تنبتي او د مبرو او سپو په شان [منډې به وهي خو] ځان به نه شي خلاصولې، چه كوم ځائ موندلې كيږي وژل به شي او په دُنيا كښ او په ورځ د قيامت به ئې نفرت او ملامتيا مُقدّر وي. (سوانح كربلا ص ۱۲۵) —

دکيے ہیں یہ دن اپنے ہی ہاتھوں کی بدولت

سچ ہے کہ برے کام کا انجام برا ہے

ع هر بد دي نن راپينن له خپله لاسه

رشتيا دي چا وئيل چه انجام د بدو بد وي

مختار د نبوت دعویٰ وکړه

خوږو خوږو اسلامي ورونو! هیڅ څوک هم د ځان په باره کښ نه دې خبر چه د الله تعالی پت تدبیر د هغه په باره کښ څه دې. مختار ثقفی چا چه د حضرت امام حسین رضی الله تعالی عنه یو یو قاتل مړ کړو او د عاشقان حسین زړونه ئې خوشحاله کړل، په هغه باندې شقاوت اړلی غالب راغې او د نبوت دعویٰ ئې وکړه او وئیل ئې چه په ما وحی راځي. (الصواعق المحرقة ص ۱۹۸)

وسوسه: دومره زبردست عاشق اهلبيت څنگه گمراه کيدې شي. آیا کوم یو د نبوت د دروغو دعویٰ کوونکي ته د داسې شاندارو کارنامو توفیق حاصلیدې شي؟

د وسوسې علاج: الله تعالی بی نیازه دې. د هغه د پت تدبیر نه هر یو ته یریدل پکار دي چه معلومه نه ده زمونږه سره به څه کیږي! اوگورئ! شیطان هم ډیر زبردست عالم و فاضل او عابد او زاهد وو. هغه زرگاؤ کاله عبادت کړې وو خو شقاوت اړلی پرې غالب شو او کافر او ملعون شو. بلعم بن باعوره هم ډیر غت عالم، عابد و زاهد او

مُسْتَجَابُ الدَّعَوَاتِ وو. هغه د اسم اعظم عالم وو په خپل ځای به ناست وو او عرش اعظم به ئې لیدلو خو چه شقاوت آزلي پرې غالب راغې نوبې ایمانه مړ شو او د سپي په شکل کښ به جهنم ته داخلېږي. ابن سقا چه ډیر ذهین ترین عالم او مناظر وو خود وخت د غوث بې ادبي ئې وکره او آخر دا چه د نصرانی [یعنی عیسائینې] شهزادګۍ په عشق کښ اخته شو او د نصرانی مذهب قبلولو نه پس د ذلت په مرګ مړ شو.

الله تعالی خپل حبیب حضرت سیدنا محمد مُصطفي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ باندې وحی راولېږله چه ما د یحیی بن زکریا (عَلَيْهِمَا السَّلَام) د قتل په بدله کښ اویا زره کسان وژلي وو او ستا د نمسي په بدله کښ به د دې په دوه همره وژنم. (الْمُسْتَنْزَلُ لِلْحَاكِمِ ج ۳ ص ۴۸۵ حدیث ۴۲۰۸)

نو تاریخ گواه دې چه د حضرت یحیی بن زکریا (عَلَيْهِمَا السَّلَام) د قتل ناحق د بدل اخستو د پاره الله تعالی د بخت نصر په شان ظالم مُتَعَيِّن [یعنی مُقرر] کړو چه هغه به خدای دعوی کوله. هُم دغسې د

حضرت سَيِّدُنَا اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ د قتلِ ناحقِ بدلہ اخستو د پاره
الله تعالیٰ د مُحْتَارِ ثَقْفِي په شان گَدَّابِ مقرر کړو. (شامِ کربلا ص ۲۸۵)

د الله تعالیٰ په مصلحتونو هغه پخپله ښه پوهیږي. هغه په خپل
مَشِيَّت [يعني پخپله خوښه] د ظالمانو په ذریعه ظالمانو تباہ کوي.
چنانچه ارشاد فرمائي: **وَكَذٰلِكَ نُوَلِّيْ بَعْضَ الظّٰلِمِيْنَ بَعْضًا بِمَا كَانُوْا
يَكْسِبُوْنَ** ﴿۱۲۹﴾ (پ ۸۰ الانعام: ۱۲۹) مفهوم ترجمه کنډالایمان: او هُم دغسې مونږه
ظالمان په یو بل مُسَلِّط کوو. د هغوئي د کړو په وجه.

حُضُورِ انور، شافِعِ روز حَمَشِر صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمائي: بېشکه الله
(تعالی) د دې دین اسلام مدد د فاجر یعنی بدکاره سړي په ذریعه هُم
کوي. (صَحِيْحُ البُخَارِي ج ۲، ص ۳۲۸ حدیث ۳۰۶۲، دارالکتب العلمیة بیروت)

د الله تعالیٰ د پټ تدبیر نه یریدل پکار دي

مونږ ته هر وخت د الله تعالیٰ نه یریدل پکار دي، په خپل
عِلْمِيَّت او شان و شوکت او بدني طاقت باندې د فخر کولو نه او د
خُلِّي د چالاکۍ او ډيرو خبرو نه پرهيز کول ضروري دي ځکه چه
مونږ ته معلومه نه ده چه په عِلْمِ الهی کښن زمونږه څه مقام دي.

چرې داسې ونشي چه ايمان مو برباد شي. د ايمان د حفاظت د پاره د فکرمند اوسیدو ذهن جوړولو د پاره او د عِشَقِ مُصْطَفَى صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ و عِشَقِ صحابه و أَهْلِ بَيْتِ عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانِ حاصلولو د پاره، د دیني معلوماتو زیاتولو د پاره او ځان د گناهونو نه بچ کولو د پاره اود نیکو کولو او ډیر ډیر ثواب گټلو د پاره ټولو اسلامي ورونږو ته پکار دي چه هره میاشت کم از کم د درې ورځو د پاره د دعوتِ اسلامي د سُنَّتو د تَرْبِیَّت په مَدَنِي قَافِلو کښ د عاشقانِ رَسُول سره د سُنَّتو ډک سفر کوی. اسلامي ورونږه ډ هره ورځ د فِکْرِ مَدینه په ذریعه د ۷۲ مَدَنِي انعاماتو او اسلامي خویندې ډ د ۶۳ مَدَنِي انعاماتو رساله [کښ خانې] ډکوي او [د هرې مَدَنِي میاشتې په یکم تاریخ ډ ئې] خپل تنظیمي ډممه دار [او ډممه دارې] ته جمع کوي.

یا الله د شاه خیرُ الأنام صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ او د شهیدِ مظلومِ امامِ عالی مقام او د کربلا د ټولو شهیدانو او قیدیانو عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانِ په خاطر زمونږ د ايمان حفاظت اوفرمايې، مونږ ته په قبر او حشر کښ امان راکړې او زمونږه بې حساب به بڅښنه اوفرمايې. یا الله عَزَّوَجَلَّ! مونږ ته د شین شین گنبد لاندې د خور محبوب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ د دیدار په

ندارو کنب د ایمان او عافیت سره شهادت، په جَنَّتُ البقیع کنب
 خخیدل او په جَنَّتُ الفِردوس کنب د خپل خور حیب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
 گاونډ رانصیب کړې. أَمِينِ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

مشکلیں حل کر شه مشکل کشا کے واسطے

کر بلائیں رد شهید کر بلا کے واسطے

مشکلات کره حل مې د مُشکل کُشا په واسطه

لرې بلاگانې کره د شهید کر بلا په واسطه

د عاشوراء فضائل

د عاشوراء ۲۵ خصوصیات

(۱) په ۱۰ مُحَرَّمِ الْحَرَامِ یعنی د عاشورې په ورځ د حضرت سَيِّدُنَا
 آدَمِ صَفِيِّ اللهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ توبه قبوله شوه (۲) په هُم دې ورځ هغوي عَلَيْهِ
 السَّلَامُ پیدا شوې وو (۳) په هُم دې ورځ جَنَّتُ ته داخل کړې شو (۴)
 په هُم دې ورځ عرش (۵) کُرسى (۶) آسمان (۷) زمکه (۸) د نمر
 سترگه (۹) سپورمى (۱۰) ستوري او (۱۱) جَنَّتُ پیدا کړې شو (۱۲)
 په هُم دې ورځ حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم خليل الله عَلَيْهِ السَّلَامُ پیدا شو

- (۱۳) په هُم دې ورځ هغوئي عَلَيْهِ السَّلَام ته د اور نه خلاصې وركړې شو
- (۱۴) په هُم دې ورځ حضرت سَيِّدُنَا مُوسَى كَلِيمُ اللّٰهُ عَلَيْهِ السَّلَام او د هغوئي قوم ته نجات حاصل شو او فرعون سره د هغه د قوم غرق شو
- (۱۵) په هُم دې ورځ حضرت سَيِّدُنَا عِيسَى رُوحُ اللّٰهُ عَلَيْهِ السَّلَام پيدا شو
- (۱۶) په هُم دې ورځ (حضرت سَيِّدُنَا عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَام) آسمانونو ته پورته كړې شو (۱۷) په هُم دې ورځ د حضرت سَيِّدُنَا نُوحٍ عَلَيْهِ السَّلَام كشتى په كوه جودي ودریدله (۱۸) په هُم دې ورځ حضرت سَيِّدُنَا سُلَيْمَانَ عَلَيْهِ السَّلَام ته مُلْكٍ عَظِيمٍ [يعني لويه بادشاهي] وركړې شوه (۱۹) په هُم دې ورځ حضرت سَيِّدُنَا يُونُسَ عَلَيْهِ السَّلَام د مهي د خيتې نه راويستلې شو
- (۲۰) په هُم دې ورځ د حضرت سَيِّدُنَا يَعْقُوبَ عَلَيْهِ السَّلَام د بينايي ضَعْف لري شو (۲۱) په هُم دې ورځ حضرت سَيِّدُنَا يُوْسُفَ عَلَيْهِ السَّلَام د جَوْرِ كوهي نه راويستلې شو (۲۲) په هُم دې ورځ د حضرت سَيِّدُنَا أَيُّوبَ عَلَيْهِ السَّلَام تكليف لري شو (۲۳) د آسمان نه په زمكه وپرومې باران په هُم دې ورځ نازل شو او (۲۴) د هُم دې ورځې روژه په تيرو اَمْتُونو كښ مشهوره وه تر دې پورې وئيلې شوي دي چه د دې ورځې روژه د رَمَضَانَ الْمُبَارَكِ نه مخكښ فرض وه بيا منسوخ كړې

شوه (مُكَاشَفَةُ الْقُلُوبِ ص ۳۱۱) (۲۵) هُم دې د عاشورې په ورځ امام الهام، امام عالي مقام حضرت سیدنا امام حسین رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سره د خپلو شهزادگانو او سره د ملگرو د درې ورځو د لوړې او تندې نه پس په دشت کربلا کښ په انتهايي بې رحمۍ سره شهید کړې شو.

د "کربلا" د پینځه خړوfo په نسبت د مُحَرَّم

الْحَرَام او د عاشورې د روژو ۵ فضائل

﴿۱﴾ د حضرت سیدنا ابو هریره رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ نه روایت دې چه، حضور نبی کریم رَوَى عَنْهُ رَجِيمٌ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمائي: د رمضان نه پس د مُحَرَّم روژه افضل [يعني غوره] ده او د فرضو نه پس افضل لمونځ صَلَوَةٌ الَّيْل (يعني د شپې نفلونه) دي. (صحيح مسلم ص ۱۹۱ حديث ۱۱۶۳)

﴿۲﴾ د خوږ مدني آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمان عالیشان دې: د مُحَرَّم د هرې ورځ روژه د يوې مياشتې د روژو برابره ده. (كبراني في الصغیر ج ۲،

ص ۸۷ حديث ۱۵۸۰)

د عاشورې روژه

﴿۳﴾ حضرت سَيِّدُنَا عَبْدِاللهِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا فرمائي: ”ما د دواړو جهانو سردار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د يوې ورځې روژه د بلې ورځې په مقابله كښ په فضيلت وركولو او جُسْتُجُو كولو نه دې ليدلې مكر دا چه د عاشورې ورځ او دا چه د رَمَضان مياشت.“

(صَحِيحُ الْبُخَارِيِّ ج ۱ ص ۶۵۷ حديث ۲۰۰۶)

د يهوديانو مخالفت كوي

﴿۴﴾ نَبِيِّ رَحْمَتِ، شَفِيعِ اُمَّتِ، شَهْنَشَاهِ نُبُوَّتِ، تاجدارِ رسالتِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ارشاد فرمائي: د عاشورې د ورځې روژه نيسې او په دې كښ د يهوديانو مخالفت كوي، د دې نه مخكښ يا وروسته هُم د يوې ورځې روژه نيسې. (مُسْنَدُ اِمَامِ اَحْمَدَ بْنِ حَنْبَلٍ، ج ۱ ص ۵۱۸ حديث ۲۱۵۴)

يعني چه د عاشورې روژه كله هُم نيسې نو ورسره د نَهَم يا يوولسم مُحَرَّمُ الْحَرَامِ روژه نيول هُم بهتر دي.

﴿۵﴾ د حضرت سَيِّدُنَا اَبُو قَتَادَةَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ نه روايت دې چه، رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمائي: ما ته په الله جَلَّ جَلَالُهُ باندي گمان دې چه د عاشورې روژه د يو كال مخكښنې گناهونه وړانوي. (صَحِيحُ مُسْلِمٍ ص ۵۹۰ حديث ۱۱۶۲)

ټول كال د سترگو د خوگيدو او مرضونو نه حفاظت

مُقَسِّرِ شَهِيرِ حَكِيمِ الْاُمَّتِ حضرت مُفْتِي احمد يار خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ

فرمائي: خوك چه د مُحَرَّمُ الْحَرَامِ د نهمې او لسمې ورځې روژې ونيسي نو ډير ثواب به مومي. د بال بچو د پاره د په لسم مُحَرَّم شريف بڼه بڼه خورا كونه پاخه كړي نو **إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى** ټول كال به ئې په كور كښن بركتونه وي. بهتره ده چه كچرا^۱ پخه كړي او د شهيد كربلا حضرت سَيِّدُنَا اِمَام حُسَيْن **رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ** د اِصَالِ ثَوَابِ د پاره د پرې فاتحه ولولي ډير مُجَرَّب (يعني ازمائيلې شوې) دې. په هُم دې تاريخ چه غُسل وكړي نو ټول كال به **إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى** د بيمارو نه په امن كښ اوسي ځكه چه په دې ورځ آبِ زَمِ زَمِ ټولو اوبو ته رسېږي. (تفسير رُوْحِ الْبَيَانِ ج ۴ ص ۱۴۲ كوټنه، اسلامي زندگي ص ۹۳ مَكْتَبَةُ الْمَدِينَةِ) سرورِ كَائِنَاتِ **صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** ارشاد فرمائيلې دې: خوك چه د عاشورې په ورځ اِثْمَدِ رانجه ولگوي نو د هغه سترگې به كله هُم نه خوگيږي. (شُعَبُ الْاِيْمَانِ ج ۳ ص ۳۶۷ حديث ۳۷۹۷)

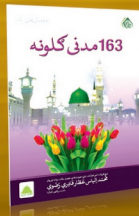
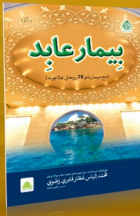
صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

¹ [چه غوښه او د چني دال داسې گڼد وډ وراسته پاخه كړې شي چه بالكل ليتي غونډې ترې جوړه شي، دې ته عوام "حليم" وايي خو حليم د الله **جَلَّ جَلَالُهُ** صفاتي نوم دې ځكه اميرِ اَهْلِسُنَّتِ فرمائي چه د الله **جَلَّ جَلَالُهُ** د نامه د ادب په وجه دې ته "حليم" نه بلكه "كچرا" وئيل پكار دي. او اصل نوم ئې "لَجِيم" دې يعني د لَحْمِ يعني غوښې نه وتلې لفظ دې]

نيڪ او نمونخ گزاره جوړيدو د پاره

هر زيارت د ماښام د لمانځه نه پس ستاسو په ځای کښ کيدونکي د دعوت اسلامي د سنتو ډکه هفته واره اجتماع کښ د رضائے الهي د پاره د بنو نبوتونو سره ټوله شپه تيروي ❀ د سنتو د تربيت د پاره په مَدَنِي قَافِلو کښ د عاشقانِ رسول سره هره مياشت د دري ورځو سفر او ❀ هره ورځ د ”فکرِ مَدِينه“ په ذريعه د مَدَنِي انعاماتو رساله ډکوي او د هرې مَدَنِي مياشتې په يکم تاريخ ئې د خپل ځای ذمه دار ته د جمع کولو معمول جوړ کړي.

زما مَدَنِي مقصد: ”ما ته د خپل ځان او د ټولې دُنيا د خلقو د اصلاح کوشش کول دي.“ **إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ**. د خپل ځان د اصلاح د پاره په ”مَدَنِي انعاماتو“ عمل او د ټولې دُنيا د خلقو د اصلاح د کوشش کولو د پاره په ”مَدَنِي قَافِلو“ کښ سفر کول دي. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ**

فیضانِ مدینه محلہ سوداگران زره سبزي منڊي، بابُ المدینه (کراچي)

UAN: +92 111 25 26 92 Ext: 7213

Web: www.dawateislami.net / E-mail: translation@dawateislami.net